דרור היער והעכבר האפור

אבאנקיה (מרכז סיביר)

דרור היער הוא אותו הדרור ורק על ראשו כתם אדום.
עכבר אפור הוא אותו העכבר ורק עצם בולטת לו בין הרגליים הקדמיות.
שניהם חיים באזורנו, בטייגה, בשכנות זה עם זה. לעתים קרובות נפגשים אך לא מברכים זה את זה. נוהגים כאילו לא מכירים אחד את השני.
והרי פעם הם היו ידידים, ועוד איזה! לא ידעתם על כך? טוב, אז אספר לכם מדוע נפסקה הידידות הזו.
בקיץ אחד נפגשו העכבר האפור עם דרור היער. נפגשו ליד הנחל. באו להסתכל על המים, אולי להתרחץ קצת. התרחצו, שתו מים התחילו לייבש בשמש את המעילים שלהם.
"בקרוב חורף" אומר דרור היער "אצלך, עכבר אפור, כבר הכל מוכן לחורף? אספת מספיק מזון? או אולי תבוא אלי. יש לי כבר מחסן גדול של אוכל לחורף, יספיק לשניים."
"בוא אתה אלי" עונה לו העכבר האפור "הכנתי כבר הכל. אוכל לארח אתך. יותר נעים לעבור את החורף ביחד. אז הבה נעשה כך - בהתחלה בוא אלי למשך חצי החורף ובחצי השני אבוא להתארח אצלך."
כך הם נדברו, רצו להתפאר זה לפני זה

עם מלאי המזון שהכינו לחורף והחליטו לעבור את החורף ביחד.
"נספר זה לזה סיפורים במשך כל החורף" אומר העכבר האפור.
"נספר, נספר" עונה דרור היער, שמאוד אוהב סיפורים.
"ואחרי הסיפורים נאכל אוכל טעים" אומר העכבר האפור שמאוד אוהב לאכול אוכל טעים.
הם שוחחו הרבה זמן בידידות ובנימוס.
הרבה מילים יפות עברו בין דרור היער והעכבר האפור. וכשהגיע החורף, השמש עזבה ולילה חשוך ירד על הטייגה, הם התחילו לחיות ביחד.
העכבר האפור רצה להראות לידידו את מלאי המזון שלו ושכנע אותו לבוא אליו

קודם, לאכול מהמחסנים שלו. דרור היער הסכים.
מזון טעים היה במחסנים של העכבר האפור. פטריות מיובשות, גרגירי יער מתוקים, שורשים מתוקים וחמוצים, אגוזי ארז שמנים, עשבים ריחניים.
את המחצית הראשונה של החורף הם עברו על מי מנוחות. השתעשעו בסיפורים, שרו שירים, רקדו על השלג. חגגו כל יום ושיבחו זה את זה במילים יפות.
עברה מחצית החורף. מלאי המזון של העכבר האפור נגמר. הידידים עברו אל המחסנים של דרור היער. בעל הבית התחיל לפתוח את המחסן שלו. יצא משם ריח טרי, שרפי, מעורר תיאבון. ריר התחיל לנזול מפיו של העכבר האפור.
"מריח טעים מאוד" חשב העכבר האפור "כנראה המלאי של דרור היער לא גרוע מזה שלי. טוב שהתיידדנו."
דרור היער פתח את המחסן, התחיל להוציא חתיכות קליפות האורן ספוגות בשרף.
"אכול, אורח יקר, תתכבד!"
העכבר האפור טעם מהמטעמים של הדרור. נשך חתיכה קטנה וסובב את ראשו. השרף דבק לשיניו. העכבר האפור התחיל לגדף את בעל הבית:
"אתה נוכל, רמאי! במה אתה רוצה להאכיל אותי? מי יכול לאכול את הזבל הזה?"
"למה אתה נעלב? למה אתה מבייש

אותי?" ניסה בעל הבית לפייס אותו "זה האוכל הרגיל שלי. ראה-נא!"
ודרור היער התחיל לנקר בקליפות ובשרף האורן ולבלוע חתיכות קליפה עם השרף. בולע ואומר:
"הו, כמה טעים! הו, כמה מתוק! זה אוכל! לא יכול להיות טעים יותר. נסה אותו, אורח מכובד שלי, נסה! עוד לא הרגשת את הטעם."
העכבר האפור ניסה עוד פעם לאכול מהקליפות, ירק את השרף לשלג,
התרגז מאוד וצעק בקול על כל הטייגה:
"אוכל קליפות אומלל! גמרת את המלאי שלי ועכשיו אתה רוצה להאכיל אותי בשרף! האם זה אוכל? עכשיו אני נאלץ לרעוב כל החורף. אתה נוכל, גנב!"

"מעולם לא גנבתי. אינני נוכל" התרגז דרור היער "במה שאגרתי לעצמי כדי לאכול בחורף בזה רציתי להאכיל גם אתך. ולך אין במה להתפאר! האוכל

שלך היה טוב, אבל שלי אינו גרוע יותר. הנה ראה": ודרור היער נקר בשרף ואכל תוך כדי דיבור.
העכבר האפור התרגז, התנפל על דרור היער ונשך לו בקודקוד ראשו עד דם.

דרור היער התחיל להתגונן, ותוך ככך שבר עצם החזה לעכבר האפור. אמנם העצם של העכבר התאחה, אבל הוא נשאר בולט למשך כל חייו. ואפילו אצל הצאצאים של העכבר האפור נשאר עצם קטן בולט בחזה. ולדרור היער נשאר מהנשיכה כתם אדום בראשו לכל החיים. וגם אצל הצאצאים של הדרור הזה נשאר כתם כזה. בוודאי ראיתם אותו.
ואחרי הריב העכבר האפור ודרור היער לא התפייסו. הם חיים כמו קודם בשכנות, באותה הטייגה. הם נפגשים לעתים קרובות בדרכי היערות. אך כשנפגשים לא מביטים זה על זה. הם הולכים הלאה בשקט, בלי לומר מילה, כאילו לא מכירים זה את זה. בחורף כל אחד מהם אוכל את המזון שלו ולא מזמין אחרים להתכבד אצלו, לא ציפורים ולא חיות. הידידות בין העכבר האפור ודרור היער לא הצליחה.
ומדוע?
כי הידידות הייתה רק ליד השולחן. וליד השולחן כולם חברים טובים. בתנאי שהכיבוד הוא טוב וטעים.
ואם הכיבוד לא טעים, עלוב, אז מה?
רק אז תראו מי הידיד האמיתי ומי לאו.